

Opsporing onder druk (2008). C. Liedenbaum en M. Kruijsen (IPIT, Universiteit Twente).
Politiewetenschap 41

Onderzoeksvragen

Op welke wijze kan de politie de problemen in de informatiehuishouding het hoofd bieden? En in hoeverre kan de politie haar deskundigheid op het gebied van de opsporing waarborgen? Het betreft de fasen van instroom, screening, behandeling en afdoening van aangiftes,

Methoden van onderzoek

- internationaal vergelijkend: Utrecht-Noord en Münster
- kwalitatief (proces) en kwantitatief (capaciteit en verdachten)

Samenvatting

Deze studie maakt deel uit van een breder internationaal vergelijkend onderzoek naar de politiesystemen en het functioneren in de praktijk van de politie in Nederland en Duitsland. Centraal in deze studie staan de inrichting en opbrengsten van de opsporing zoals die ten tijde van het onderzoek van toepassing waren voor een district van regiokorps Utrecht en in Münster. Daarbij stonden twee vragen centraal: in hoeverre draagt de wijze van organisatie van de opsporing bij aan een beter opsporingsresultaat en welke invloed hebben eventuele verschillen in werkaanbod of *case load* daarop? Het feit dat het opsporingsproces in beide landen, deels op historische gronden, in elk geval op onderdelen, heel anders is ingericht maakt een vergelijking extra interessant.

De studie levert aanwijzingen op voor een efficiëntere inrichting van het opsporingsproces (ten tijde van het onderzoek in de periode 2004-2006). Een ervan is gelegen in de aangifteopname, die in Münster (nog steeds) in handen is van ervaren rechercheurs. Daarnaast is ook het opsporingsproces als geheel in Duitsland anders ingericht, onder meer door consequent doorgevoerde concentratie en (sub)specialisatie, waarbij vaste teams van rechercheurs zich bezighouden met specifieke delicten en dadergroepen.

Deze, en andere, verschillen in de inrichting van de opsporing laten zich deels verklaren door historisch gegroeide en cultuurgebonden verschillen in politiesystemen. Zo is in Duitsland het 'legaliteitsprincipe' van kracht, dat politie en justitie verplicht alle bekend geworden feiten daadwerkelijk op te pakken. Prioriteren op opportuiniteitsgronden zoals, in Nederland standaardpraktijk is, kan in Duitsland niet. Verschillen in werkwijzen laten zich dan ook niet één op één vertalen naar Nederland. Wat niet wegneemt dat er wel lering uit kan worden getrokken.

De onderzoekers maken hierbij wel de kanttekening dat op een aantal aspecten de situatie zoals in het rapport beschreven en geanalyseerd, inmiddels is achterhaald. Dat geldt met name voor het Utrechtse regiokorps waar, mede naar aanleiding van de Nederlandse deelstudie, ingrijpende veranderingen zijn doorgevoerd.